

Dr. Stephan Lanka - patogeni virusi ne obstajajo Koristnost cepljenj ni znanstveno dokazana

Smo bolani zaradi skorumpirane zdravstvene industrije, ki nas zastruplja s cepivi, antibiotiki, anti virusnimi zdravili?

Smo bolani zaradi skorumpirane živilske industrije, ki nas zastruplja s pesticidi, herbicidi, fluorom, xylitolom, sorbitolom, aspartamom, fruktozno glukoznim sirupom itd itd?

Smo bolani zaradi dnevnega zapraševanja s težkimi kovinami, etildibromidom in drugimi strupi (chemtrails)?

VSE TO PA SO NAPRTILI VIRUSOM/BAKTERIJAM, ki so morda nujno potrebni/ne za življenje? Kakšen destruktiven vpliv na človeški organizem imajo potem zdravila, ki uničujejo viruse in bakterije si lahko le predstavljate, vse to pa zato da nekdo lepo služi na račun ljudi. Končni imenovalec = Illuminati.

Dr. Stefan Lanka je nemški virolog in molekularni biolog, ki so mu dali vzdevek "AIDS disident (oporečnik)", saj dvomi v obstoj HIV-a. Na splošno pa dr. Lanka dvomi v obstoj vseh zdravju nevarnih virusov. Kot sam pravi, da ne more razumeti, zakaj bi v naravi obstajali virusi, katerih edini namen je, da ogrožajo življenja vseh višje razvitih bitij. Je to njihov edini prispevek k evoluciji?

Njegova teorija:

Pri skrbnem študiju evolucijske biologije je spoznal, da je bila prva genetska molekula RNK (ribonukleinska kislina) in šele kasneje se je razvila DNK (dioksiribonukleinska kislina). Vsak genom v višje razvitih rastlinah in živalih je produkt povratne transkripcije (prepisa) RNA-ja v DNK. Povratni prepis je prisoten pri vseh oblikah življenja in je v resnici temelj vseh višjih življenjskih

oblik. Povraten prepis je mehanizem za popravljanje DNK-ja, toda večina molekularnih genetikov se oklepa osrednje dogme, ki pravi, da "ne obstaja povraten prepis iz RNA-ja v DNK". Tudi ko so biokemično ugotovili, da '*obstaja povraten pretok genetskega materiala*', "pravoverni" svoje dogme niso spremenili, temveč so to poimenovali "izjema" v molekularni genetiki in to naj bi dokazoval obstoj retrovirusov. So pa v 70-tih letih odkrili encim reverzni traskriptaze, kar je še en dokaz njihove zmote.

Molekularno genetiko in molekularno biologijo so v bistvu utemeljili fiziki. Ti so vso energijo posvetili preučevanju jedru atoma, kar se je kasneje izkazalo kot napačno. Toda to isto napako so prenesli tudi pri proučevanju celice, saj so se osredotočali le na jedro celice. To naj bi bilo odgovorno za vse - zakaj je nastalo življenje, kako se ga nadzoruje, itd. Seveda je to neumnost, saj so spregledali samo bistvo življenja: proizvodnjo energije. V celici je poleg jedra še veliko drugega genetskega materiala.

Vse celice v organizmu se vedejo v skladu z določeno informacijo, ki jo hranijo v svojem jedru. Tu se nahajajo kromosomi, ki vsebujejo gene s potrebnimi informacijami. Geni so sestavni del DNK-ja, ki celici narekujejo kaj početi in kako tvoriti beljakovine. Ta priprava izdelave proteinov je največja tajna, ki jo pozna samo Narava.

Pri delitvi celice mora vsaka novonastala celica dobiti potrebne informacije. Prisposoba: izredno pomembna knjižnica iz katere se DNK knjig ne sme nikdar odnašati ven (ven iz celice), njihove informacije pa se lahko prekopirajo v RNA, ta pa potem s kopijo informacije celico zapusti in jih posreduje novonastali celici. Torej je RNA v tem primeru samo kurirska služba. To imenujemo transkripcija ali prepis. Informacije se lahko prepisujejo, ampak "knjiga" ne sme nikdar zapustiti "knjižnice".

Klasična znanost trdi, da lahko zgolj DNK podaja informacije, ki jih potem RNA posreduje drugim. Medtem pa Lanka trdi, da je RNA tista, ki je DNK ustvarila. Skladno s prejšnjo s prisposobo knjižnice on pravi, da so knjige v knjižnici bile napisane s strani RNA-ja (nekdo je vse te knjige moral napisati in jih shraniti v knjižnici).

Prve bakterije so za proizvodnjo energije uporabljale fermentacijo, ki pa je proizvedejo v premajhnih količinah, da bi takim bakterijam omogočalo diferenciacijo, ali pa da bi nastali mnogocelični organizmi. Šele z "iznajdbo" fotosinteze so si bakterije zagotovile večje količine energije. S tem so iz snovi lahko pridobile dosti več elektronov in življenje se je lahko pričelo razvijati

naprej. Življenje poganjajo elektroni, s fotosintezo pa jim je bilo omogočeno, da razcepijo vodo, stranski produkt pa je kisik.

Fotosinteza je bila tako uspešna, da je ves planet "onesnažila" s kisikom. Naslednji korak se je zgodil, ko so se bakterije naučile uporabljati kisik, s tem pa so lahko iz organskih snovi pridobile mnogo več energije - 20 do 30 krat več energije iz ene molekule sladkorja! To je bil velik korak za samo evolucijo življenja. Kisik je preplaval oceane in atmosfero, od te revolucije pri proizvodnji energije, ki se je proizvajala s pomočjo kisika, je bil postavljen temelj za vse bolj razvite oblike celic in posledično višje razvitih organizmov. Zaradi obilja energije so se celice lahko diferencirale in oblikovale večcelične organizme. In te bakterije so postale sestavni del naših celic, kar poznamo kot mitohondrij. Višje razvite celice so produkt fuzije več različnih vrst bakterij: spirohete so v življenje vnesle mobilnost, mitohondrij pa je proizvedel več energije kot kdaj koli prej.

Če karkoli prepreči vnos kisika v organizem - če se kri oksidira z nitriti (rekreacijske droge - poppersi) ali sulfanimidi (vključno z zdravili Bactrim ali Septra - antibiotika), ali pa če je dostopna pot krvi do celic zastrupljena s težkimi kovinami, ali pa če primanjkuje esencialnih maščob, če je mitohondrij uničen s strani slabe prehrane ali antibiotikov, - v teh primerih kisik ne preide v celico. Zaradi tega celica ne proizvede dovolj energije, zato lahko umre, kar povzroča vnetje, lahko pa postane rakasta celica. Slednja to stori zaradi preživetja, pri tem pa prične uporabljati fermentacijo (tako kot so to počele prve bakterije). To je že v 40-tih ugotovil Nobelovec Otto Warburg. Rakaste celice imajo na svoji površini le embrionične markerje. S stališča evolucije je to smiselno, saj rakasta celica preide v embrionični stadij, se diferencira zaradi pomanjkanja energije in čaka na to, da se energija zopet obnovi. Če pomanjkanje energije traja dalj časa, prične izgubljati svoj genski material, kar po starih kriterijih pomeni rak. Kadar celica izgubi veliko genetskega materiala, izgubi zmožnost diferenciacije. Prične se obnašati kot enoceličen organizem, kot bakterija. Izgubi sposobnost zaustavitve delitve, kadar pride v stik z drugo celico, to pa privede do nenadzorovane delitve celice. Zato se rakaste celice tako hitro razrašajo.

In kaj so virusi?

Dr. Lanka pravi, da so virusi v bistvu retrovirusi, da to niso živa bitja, temveč izredno majhni delčki (fragmenti) beljakovin (dosti manjši od bakterij), ki se zataknejo na živo celico. Virusi se ne morejo razmnoževati, so odporni na ekstremne temperature, so neuničljivi. Viruse ne more uničiti nobeno zdravilo, pa naj si bo to naravno ali pa sintetično. Je pa to najmanjši delček, na katerega celica reagira.

Dr. Lanka je leta 1995 s sodelavci prvič uspelo izolirati virus iz morja v skladu s standardi naravoslovja. Ta viru je imel sposobnost reprodukcije v algi, jo zapustiti in se zopet razmnoževati v drugi algi, ne da bi s tem povzročil kakršnokoli škodo svoji gostiteljici.

Dr. Lanka je v 1 litru morske vode našel čez 100 milijonov različnih virusov, ki so se med seboj pomembno razlikovali. Strukture, ki jih imenujemo virusi, obstajajo v različnih vrstah bakterij ter v drugih živalskih oblikah, ki so bakterijam podobni. To imenujemo endosimbioza, ki je nastala v procesu diferenciacije tipov celic in strukturnih kombinacij. Ta simbioza je ustvarila tisto vrsto celic, iz katerih se je ustvaril človek, živali in rastline.

Mitohondrij ali pa kloroplast celice ne moreta zapustiti, medtem ko virus to zmožnost ima, saj pri tem s sabo ne odnese nobene važne funkcije, ki je potrebna pri metabolizmu same celice. So sestavni del enostavnih organizmov in jih imenujemo *fagi*. Izven celice virusi drugim celicam pomagajo pri prenosu gradnikov in energijskih substanc. Njihovo delovanje zagotovo ni nikdar destruktivno. V primeru bolezni, pa tudi v telesnih tekočinah, še nikomur ni uspelo izolirati strukturo, ki bi bila karakteristična za viruse. Po njegovem mnenju je trditev, da so virusi povzročitelji katerekoli bolezni, gola laž! Obstajajo fotografije različnih virusov. Veliko teh je barvnih, čeprav je slika izpod elektronskega mikroskopa (s katerim se edino da viruse videti) lahko zgolj črno-bela. Večina teh slik prikazuje zgolj celico, v kateri se naj bi nahajal virus - povzročitelj bolezni. Fotografije ebole, poliomelitisa, ali edenovirusa, prikazujejo delčke celic ali pa primitivnih struktur, to so ponavadi ostanki, ki nastanejo pri sušenju opazovalne plošče zaradi fokusiranja naprave. Za sliko virusa H15N1 pa pravi, da je to vzdolžni presek tubulusa (cevčice), ki se nahaja v celici, kar takoj lahko ugotovi vsak strokovnjak s tega področja. Ponavadi take posušene fragmente mrtvih celic lahko najdemo na stenah epruvete. Velik del teh slik pa so animacije (risbe) virusov, kako naj bi ti izgledali v celicah. Kot sam pravi, so vse te sličice ustvarjenje v Centru za nadzor bolezni in preventivo s sedežem v Washingtonu D.C., ki je pod nadzorom Pentagona.

Na tem mestu, ob predpostavki, da je njegova teorija pravilna, bi bilo potrebno zastaviti naslednje vprašanje: "Če nevarni virusi ne obstajajo, kako potem pojasniti, zakaj je umrlo 20-50 milijonov ljudi, kot posledica 'španske gripe'?"

Odgovor na to lahko najdemo v članku *Salicylates and Pandemic Influenza Mortality, 1918-1919 Pharmacology, Pathology, and Historic Evidence*, ki je bil objavljen v reviji Oxford Journals (2009), podpisan s strani ameriške zdravnice

Karen M. Starko. V njem avtorica trdi, da to sploh ni bila gripa, temveč bakterijska pljučnica. Da pa je v letih 1918/19 umrlo tako veliko število ljudi, predvsem mlajše populacije, gre iskati krivca v pretirani uporabi aspirina. Vedeti je treba, da je nemška farmacevtska družba Bayer l. 1917 izgubila patent za aspirin, kar so seveda tekmeci takoj izkoristili in pričeli proizvajati to "zdravilo" v ogromnih količinah. Seveda so ob epidemiji bakterijske pljučnice takoj pričeli vsiljevati aspirin kot edino pravo sredstvo za zdravljenje in zdravniki so ga pričeli uporabljati v nesorazmernih količinah. Dokazano je, da so bolniki prejeli tudi do 31 g aspirina na dan. Acetilsalicilna kislina (aspirin) povzroča povečano izločanje sluzi v pljučih. Če se ga jemlje v prevelikih odmerkih, nastane zastrupitev, kar posledično privede do nastanka pljučnega endema, kar lahko v končni fazi privede do smrti. Ena izmed značilnosti t.i. španske gripe je bila krvavitev v pljučih. Zavedati se moramo, da je bilo to obdobje ob koncu [1.sv.](#) vojne, ko je v Evropi vladalo splošno pomanjkanje, zato so takrat ljudje imeli slabšo prehrano in ostale življenjske pogoje. Poznan je tudi podatek, da so bolniki, ki so se zdravili s tradicionalno medicino, ozdraveli. Te trditve je ugotovila tudi NIAID - ameriški inštitut za alergijo in infekcijske bolezni. Prej omenjeni Center za nadzor bolezni in preventivo pa teh ugotovitev ni upošteval, temveč trdi, da jim je z njihovimi sodelavci uspelo rekonstruirati virus španske gripe!

Zaradi aspirina je umrlo skoraj toliko ljudi, kot jih je v preteklosti skozi mnoga stoletja umrlo zaradi kuge (in to po vsem svetu)!

Zaključek

Stefan Lanka ni edini znanstvenik, ki dvomi v obstoj škodljivih virusov. Kar se tiče obstoja virusa HIV, pa je dvomljivcev še dosti več, med njimi so tudi Nobelovi nagrajenci. Obstaja tudi razpisana nagrada za tistega znanstvenika, ki mu bo po znanstvenih metodah prvemu uspelo izolirati katerikoli človeku škodljiv virus.

Po vsem svetu se širi spoznanje, da je AIDS neobstoječa bolezen, navadna prevara. Mediji nas vseskozi strašijo z raznoraznimi virusnimi epidemijami (SARS, ptičja in prašičja gripa, hepatitis), z nujnostjo cepljenja, in človek se mora vprašati: s kakšnim namenom?

dr. Stefan Lanka

Koristnost cepljenj ni znanstveno dokazana

Izkušnje kažejo, da se s cepljenji uničuje celično tkivo, tako da je organizem, še posebej njegov imunski sistem oslavljen, kar lahko

privede tudi do smrti. O tem smo se pogovarjali z nemškim molekularnim biologom dr. Stefanom Lanko.

Temeljna dogma uradne medicine je prepričanje, da so virusi tisti, ki povzročajo bolezni pri ljudeh in da ti virusi pridejo "od zunaj". Virusni so postali sovražnik številka ena. Kot po tekočem traku odkrivajo nove viruse, ki jih nato proglašajo za povzročitelje bolezni. Ali je res, da virusi povzročajo bolezni?

»Doslej ni še nihče dokazal, da virusi pridejo "od zunaj" oziroma, da vdrejo v človekov organizem iz nekega drugega organizma. Nobenih dokazov ni, da so prav virusi tisti, ki ubijajo. Tako imenovani "smrtonosni" virus je mogoče rekonstruirati šele naknadno. Virusni nastajajo v celicah in njihova naloga je prenos informacij, energije in tudi beljakovin. Raziskave so pokazale, da virusi vedno izvirajo "od znotraj", kar pomeni, da so bili že prej prisotni v človekovem organizmu in so izraz predhodnega "zamika okolja" (iz nemščine: "Milieu-Verschiebung", op. prev.). Večina virusov je čista izmišljotina poblaznele znanosti in brezobzirnih zdravstvenih oblasti, ki ravnajo v nasprotju z dokazi in ki prizadetim škodi ali jih celo ubija, kar je mogoče zelo natančno dokazati na primeru avtoimunske bolezni HIV/AIDS.«

Če virusi izvirajo iz naših lastnih celic, lahko ovržemo imunsko hipotezo o tem, kaj naj bi bilo organizmu "tuje" oziroma "lastno". Kakšne posledice ima to spoznanje za medicino?

»Hipotezo o "tujem" in "lastnem" lahko štejem za preseženo. To lahko dokažemo na nekaj preprostih primerih. Materin organizem ne zavrne zarodka, čeprav ta predstavlja prisotnost tujih beljakovin v njenem telesu. Bakterije v črevesju in sluznicah so prav tako tuje beljakovine in tudi teh organizem ne zavrne. Navsezadnje pa avtoimunske bolezni kot je AIDS dokazujejo, da obstajajo drugi mehanizmi, ki ne izhajajo iz načela "tujega" proti "lastnemu". Ta dejstva ovržejo imunsko hipotezo o "tujem" in "lastnem", s čimer seveda spodbijajo tudi medicinsko prakso, ki temelji prav na tej hipotezi. To velja še posebej za cepljenja.«

Raziskave biologov in virologov kažejo, da je izhodišče življenja sožitje, ne pa boj. Skupaj z drugimi znanstveniki vedno znova opozarjajo, da je danes to sožitje hudo ogroženo. Kakšne vrste je ta nevarnost?

»Zelo pomembno vlogo v celicah igrajo mitohondriji*. Te bakterije v vseh naših celicah proizvajajo energijo. Dejstvo je, da lahko z nekaterimi zdravili, še posebej z antibiotiki, te mitohondrije poškodujemo in uničimo. Posledica pogoste uporabe zdravil je, da celice proizvajajo manj ali sploh nič energije in

tako ne morejo več krmiliti svojega delovanja. Celica lahko nato odmre ali pa se nenormalno razvija. Zadnji stadij je rak. Ena od posledic napadalnega obravnavanja bolezni, predvsem z uporabo antibiotikov, je torej rak. Vodilo pri obravnavanju kroničnih stanj naj bo torej: organizma ne napadajmo, temveč mu skušajmo pomagati!«

Kaj ta spoznanja pomenijo v zvezi s cepljenji? Ali cepljenja sploh potrebujemo?

»Na to je mogoče odgovoriti na kratko. Če teorija ne drži, potem tudi cepljenje kot medicinski ukrep ne more biti pravilno. Koristnost cepljenj ni znanstveno dokazana! Prav nasprotno. V praksi smo opazili, da se s cepljenji uničuje celično tkivo, tako da organizem v bistvu poškodujemo, kar se lahko v najslabšem primeru konča celo s smrtjo. Ta mehanizem so v raziskavah doumeli do podrobnosti, v medicinski praksi pa iz tega ne potegnejo nobenih sklepov. Pri tem je treba poudariti, da so cepljenja za medicinsko dejavnost eden največjih in stalnih virov dohodka!«

Po novem propagirajo cepiva, ki so proizvedena s pomočjo genetskega inženiringa. Ali se pri tem ne igramo z ognjem?

»T.i. gentehnološka cepiva in organizme proizvajajo s pomočjo aktivirane dedne substance, ki kot taka v naravi ne obstaja. S cepljenji ali pa z gentehnološko spremenjenimi živali se aktivirana dedna substanca transportira v telo, kjer pride do celičnega jedra. Posledica tega je lom kromosomov. Največja tragika je v tem, da aktivirana dedna substanca ne doseže le telesnih celic, temveč tudi jajčne in semenske celice, kjer v nadaljevanju povzroči hude deformacije potomcev, podobno kot je to primer pri posledicah izpostavljenosti radioaktivnemu sevanju. Gentehnična cepiva povzročijo nepovratno kontaminiranost dedne zasnove in s tem jajčnih celic ter semenčic, ki so zasnova vseh prihodnjih generacij.«

Ali smo torej pred tem, da uničimo biološke temelje življenja in se samoukinemo? Kako vidite prihodnost človeštva? Kam gremo?

»Kot rečeno, z antibiotiki se uničujejo energetske agregate vseh telesnih celic. Ker se živčne in mišične celice po naravi ne morejo deliti, torej ne morejo postati rakotvorne, postanejo toge in niso več prožne. Zaznavamo stalen porast kroničnih bolezni: obstajajo primerjalne študije o tem, kako močno je pri posameznih skupinah prebivalstva uničena dedna zasnova oz. mitohondriji. Pri tem so potrdili, da pripadniki nekaterih prvobitnih ljudstev še nimajo uničenih mitohondrijev, kar velja tudi za družine, ki so se dosledno izogibale uporabi antibiotikov. Kolikor večja je bila uporaba antibiotikov, tolako hujše so poškodbe. Če se bo poraba antibiotikov ohranila na sedanji stopnji še v dveh naslednjih generacijah, potem lahko preprosto izračunamo, da človeško življenje v sedanji obliki ne bo več mogoče. Poleg tega smo danes v položaju,

ki je še dodatno zaskrbljujoč - celice sedanjih in prihodnjih generacij lahko namreč uničimo z gensko manipulacijo. Če se v naslednjih letih ne bo zgodilo nič odločilnega, je preživetje ljudi v industrijskih državah ogroženo že na mikrobiološki ravni. To je nevarna vizija in če ne bomo spodbudili spremembe mišljenja med prebivalstvom in še posebej v politiki, se nam slabo piše.«

Kaj lahko naredimo, da se ta zaskrbljujoča vizija ne uresniči?

»Čisto konkretna možnost je v tem, da se lotimo poglobitve dogme uradne medicine, namreč, da so povzročitelji bolezni nekaj, kar v nas pride od zunaj, in da so to predvsem virusi in bakterije. Morda bo prišlo do streznitve, ko se bo več ljudi začelo zavedati, da nimamo opravka s politiko zdravja, temveč s politiko izkoriščanja in smrti.«

* Mitohondriji = energetska baza celic; v njih so encimi, ki v presnavljanju hranilnih snovi sproščajo energijo; mnogi znanstveniki so prepričani, da so mitohondriji potomci starodavnih bakterijskih oblik, ki so prišle v celico. (vir: Narava, Velika ilustrirana enciklopedija, Mladinska knjiga, 1982, str. 21, 27)

Nemški mikrobiolog dr. Stefan Lanka se zavzema za zagotavljanje človekovih pravic na področju znanstvenega raziskovanja, za odgovorno in etično znanost. Skupaj z dr. med. Heinrichom Kremerjem je ustanovil raziskovalno skupino Medizin & Publizistik, ki združuje neodvisne znanstvenike.